

³⁵ Czuwajcie więc, bo nie wiecie, kiedy pan domu przyjdzie: z wieczora czy o północy, czy o pianiu kogutów, czy rankiem.

Według Marka pan domu jest oczekiwany bądź nocą bądź też o świcie, natomiast u Mateusza 24,42 ma wrócić za dnia.

Ponieważ na drogach grasowali zbójcy, nie oczekiwano, by właściciel podróżował nocą, jeśli nie było to konieczne. Niewolnik mógł więc zostać zaskoczony, gdyby jego pan powrócił w nocy.

Zauważono także, iż przeciwnie do Łk 12,38, który dzieli noc na trzy zmiany czuwania stosownie do zwyczaju palestyńskiego, Marek korzysta tutaj ze zwyczaju rzymskich legionów, które dzieliły noc na cztery zmiany warty. Dzięki temu szczegółlikowi odkrywa się pewien ślad kulturalnego kontekstu w jakim zastała zredagowana ewangelia wg. św. Marka.

³⁶ By niespodzianie przyszedłszy, nie zastał was śpiących.

Bóg nie ma zamiaru zaskoczyć swoich z znienacka. Jeśli jednak przyjdzie niespodziewanie to dlatego, iż zbyt często ludzie Go nie oczekują, zajmują się wszystkim, poza czuwaniem.

Zaśnięcie podczas pełnienia służby było surowo karane.

³⁷ Lecz co wam mówię, mówię wszystkim: Czuwajcie!».

Uroczyście rozszerzenie wezwania do wszystkich uczniów Jezusa, tych z jego czasów, z czasów Marka oraz tych z wszystkich czasów.

To ostatnie słowo mowy Jezusa (czuwajcie). W wigilię wielkiej nocy Męki Jezus stanowczo wzywa do czuwania w kontekście historycznych wydarzeń, w kontekście wszystkich form prześladowań, w kontekście przychodzenia Boga do ludzkiej rzeczywistości, w końcu w kontekście nieprzewidzianego powrotu u końca czasów.

Św. Beda Wielebny (673 - †735): Nie tylko Apostołom i ich następcom, to jest w szczególny sposób zarządcom Kościołów, ale nam wszystkim nakazano czwanie. Nakazał to nam wszystkim, abyśmy nieustannie strzegli drzwi serc naszych, aby dawny nieprzyjaciel nie wdarł się do nich przez złe rady. Każdy z nas winien tedy pilnie czuwać, aby Pan, gdy przyjdzie, nie zastał nas śpiącymi. Każdy bowiem zda sprawę przed Bogiem ze swojego postępowania. Czuwa zaś ten, kto trzyma oczy umysłu otwarte na prawdziwe światło; czuwa ten, kto zachowuje czynem to, w co uwierzył; czuwa, kto odrzucił od siebie ciemności, gnuśność i zaniedbania. I dlatego Paweł mówi: „Czuwajcie sprawiedliwi i nie grzeszcie“ (1 Kor 15,34). I znowu mówi: „Czas już jest, aby powstać ze snu“ (Rz 13,11).

1 NIEDZIELA ADWENTU (B) MK 13,33-37

I: Iz 63,16b-17.19b; 64,3-7; II: 1 Kor 1, 3-9

³³ Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie.

³⁴ Bo rzecz ma się podobnie jak z człowiekiem, który udał się w podróż. Zostawił swój dom, powierzył swoim sługom staranie o wszystko, każdemu wyznaczył zajęcie, a odźwiernemu przykazał, żeby czuwał.

³⁵ Czuwajcie więc, bo nie wiecie, kiedy pan domu przyjdzie: z wieczora czy o północy, czy o pianiu kogutów, czy rankiem.

³⁶ By niespodzianie przyszedłszy, nie zastał was śpiących.

³⁷ Lecz co wam mówię, mówię wszystkim: Czuwajcie!».

SAMUEL DORASTAŁ, A PAN BYŁ Z NIM. NIE POZWOLIŁ UPAŚĆ ŻADNEMU JEGO SŁOWU NA ZIEMIĘ (1Sm 3:19)

³³ Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie.

Ef 6:18 wśród wszelakiej modlitwy i błagania. Przy każdej sposobności módlcie się w Duchu! Nad tym właśnie czuwajcie z całą usilnością i proście za wszystkich świętych

³⁴ Bo rzecz ma się podobnie jak z człowiekiem, który udał się w podróż. Zostawił swój dom, powierzył swoim sługom staranie o wszystko, każdemu wyznaczył zajęcie, a odźwiernemu przykazał, żeby czuwał.

³⁵ Czuwajcie więc, bo nie wiecie, kiedy pan domu przyjdzie: z wieczora czy o północy, czy o pianiu kogutów, czy rankiem.

Mt 24:42 Czuwajcie więc, bo nie wiecie, w którym dniu Pan wasz przyjdzie.

Łk 12:40 Wy też bądźcie gotowi, gdyż o godzinie, której się domyślacie, Syn Człowieczy przyjdzie».

Łk 12:38 Czy o drugiej, czy o trzeciej straży przyjdzie, szczęśliwi oni, gdy ich tak zastanie.

Ap 3:20 Oto stoję u drzwi i kołaczę: jeśli kto postyszy mój głos i drzwi otworzy, wejdę do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze Mną.

³⁶ By niespodzianie przyszedłszy, nie zastał was śpiących.

Mt 25:5 Gdy się pan młody opóźniał, zmorzone snem wszystkie zasnęły.

Iz 64:3 Ani ucho nie słyszało, ani oko nie widziało, żeby jakiś bóg poza Tobą czynił tyle dla tego, co w nim pokłada ufność. 4 Wychodzisz naprzeciw tych, co radośnie pełnią sprawiedliwość i pamiętają o Twych

drogach. Oto Tyś zawrzał gniewem, bośmy grzeszyli przeciw Tobie od dawna i byliśmy zbuntowani. 5 My wszyscy byliśmy skalani, a wszystkie nasze dobre czyny jak skrwawiona szmata. My wszyscy opadliśmy zwiędli jak liście, a nasze winy poniosły nas jak wichur. 6 Nikt nie wzywał Twojego imienia, nikt się nie zbudził, by się chwycić Ciebie. Bo skryłeś Twoje oblicze przed nami i oddałeś nas w moc naszej winy. 7 A jednak, Panie, Tyś naszym Ojcem. Myśmy glina, a Ty naszym twórcą. Dziełem rąk Twoich jesteśmy my wszyscy. **(I czytanie frgm.)**

1Tes 5:2 Sami bowiem dokładnie wiecie, że dzień Pański przyjdzie tak, jak złodziej w nocy.

2P 3:10 Jak złodziej zaś przyjdzie dzień Pański, w którym niebo ze świstem przeminie, gwiazdy się w ogniu rozsypią, a ziemia i dzieła na niej zostaną znalezione.

³⁷ **Lecz co wam mówię, mówię wszystkim: Czuwajcie!».**

1Kor 1:3 Łaska wam i pokój od Boga Ojca naszego, i od Pana Jezusa Chrystusa! 4 Bogu mojemu dziękuję wciąż za was, za łaskę daną wam w Chrystusie Jezusie. 5 W Nim to bowiem zostaliście wzbogaceni we wszystko: we wszelkie słowo i wszelkie poznanie, 6 bo świadectwo Chrystusowe utrwaliło się w was, 7 tak iż nie brakuje wam żadnego daru łaski, gdy oczekujecie objawienia się Pana naszego Jezusa Chrystusa. 8 On też będzie umacniał was aż do końca, abyście byli bez zarzutu w dzień Pana naszego Jezusa Chrystusa. 9 Wierny jest Bóg, który powołał nas do wspólnoty z Synem swoim Jezusem Chrystusem, Panem naszym. **(II czytanie)**

1Tes 5:6 Nie śpijmy przeto jak inni, ale czuwajmy i bądźmy trzeźwi!

Dz 20:31 Dlatego czuwajcie, pamiętając, że przez trzy lata we dnie i w nocy nie przestawałem ze łzami upominać każdego z was.

1Kor 16:13 Czuwajcie, trwajcie mocno w wierze, bądźcie mężni i umacniajcie się!

1P 5:8 Bądźcie trzeźwi! Czuwajcie! Przeciwnik wasz, diabeł, jak lew ryczący krąży szukając kogo pożreć.

SAMUEL DORASTAŁ, A PAN BYŁ Z NIM. NIE POZWOLIŁ UPAŚĆ ŻADNEMU JEGO SŁOWU NA ZIEMIĘ (1Sm 3:19)

Perykopa ewangelii z dzisiejszej niedzieli zamyka trzynasty rozdział ewangelii św. Marka. Zawiera on mowę Jezusa, gdzie, w apokaliptycznym stylu, odkrywa On przed swoimi uczniami to co ma nadejść. Marek pisze do prześladowanego Kościoła w Rzymie. Być może chce uspokoić gorączkę, która ogarnęła tamtejszą wspólnotę, która zburzenie świątyni wzięła jako znak nadchodzącego końca czasów. Dlatego subtelnie wyróżnia różne momenty prześladowania oraz czasy

ostatecznego przyścia Chrystusa, różne negatywne znaki oraz jedyne pozytywne wydarzenie, powrót Jezusa w chwale.

³³ **Uważajcie, czuwajcie, bo nie wiecie, kiedy czas ten nadejdzie.**

To ostatni przed wejściem w mękę apel Jezusa skierowany do swoich uczniów: nie powinni zagubić się w próżnych nadziejach i pustej ciekawości co do końca czasów. Trzeba by przeżywali swoje życie w horyzoncie nieprzewidzianego przyścia Jezusa.

Św. Beda Wielebny (673 - †735): Jasno wyraził Pan, dlaczego powiedział: „Lecz o dniu owym lub godzinie nikt nie wie, ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko Ojciec“ (Mk 13,32), bo nie potrzebowali tej wiedzy Apostołowie; mieli być trzymeni w wątpliwości niepewnego oczekiwania, aby nieustannie wierzyli, że przyjdzie Ten, o którym jednak nie wiedzą, kiedy przyjdzie. I nie powiedział „nie wiemy“, kiedy przyjdzie chwila, w której Pan przyjdzie, ale „nie wiecie“.

³⁴ **Bo rzecz ma się podobnie jak z człowiekiem, który udał się w podróż. Zostawił swój dom, powierzył swoim sługom staranie o wszystko, każdemu wyznaczył zajęcie, a odźwiernemu przykazał, żeby czuwał.**

Żydowski nauczyciele opowiadali przypowieści o królach lub właścicielach domów, którzy udawali się w podróż i powróciwszy znajdowali swoje matłonki lub sługi wiernymi lub niewiernymi.

Podczas gdy słudzy otrzymują władzę nad wszystkim oraz polecenie pracy, odźwierny (występujący tylko u Marka) wyróżnia się z całej grupy. Tylko on ma szczególną misję czuwania (u Łk 12,36-38 wszyscy słudzy mają czuwać). Trudno zrozumieć jakie były intencje Marka co do tej szczególnej postaci, która miała za zadanie czuwać w imieniu całej wspólnoty. Choć niewolnicy pełnili różne funkcje, to rola odźwiernego była szczególnie doniosła, ponieważ przechowywał on klucze właściciela, wypraszał nieproszonych gości i nadzorował innych niewolników. Jednak z wielkim prestiżem odźwiernego (niektórzy z nich poślubiali wolne kobiety) łączyła się też wielka odpowiedzialność.

Św. Beda Wielebny (673 - †735): Chrystus jest bez wątpienia człowiekiem, który udał się za granicę i pozostawił swój dom. On to po zmartwychwstaniu jako zwycięzca wstępuje do Ojca i wprawdzie cielesnie opuszcza swój Kościół, ale go nigdy nie pozbawia opieki swej boskiej obecności; pozostaje z nim po wszystkie dni aż do wypełnienia się wieków. Miejszem bowiem właściwym dla ciała jest ziemia, ale zostało ono wprowadzone do obcego kraju, gdy Zbawiciel złożył je po wniebowstąpieniu w niebie. Sługom swoim dał władzę nad wszystkimi dziełami, ponieważ wiernym swoim, po udzieleniu im łaski Ducha Świętego, dał zdolność wykonywania dobrych uczynków. Odźwiernemu natomiast nakazał, aby czuwał, ponieważ pasterzom i rządcom duchowym zlecił gorliwą troskę o Kościół im powierzony.